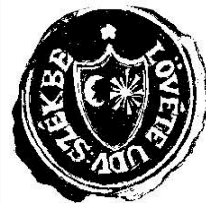

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XXI. évfolyam, 7. szám

Ára: 1 lej

2020. JÚLIUS

Nemes Nagy Ágnes

Első találkozás az Úr Jézussal!

Nyári rajz

Hogy mit láttam? Elmondhatom.
De legjobb, ha lerajzolom.
Megláthatod te is velem,
csak nézd, csak nézd a jobb kezem.

Ez itt a ház, ez itt a tó,
ez itt az út, felénk futó,
ez itt akác, ez itt levél,
ez itt a nap, ez itt a dél.
Ez borjú itt, lógó fülű,
hasát veri a nyári fű,
ez itt virág, ezer, ezer,
ez a sötét gyalogszeder,
ez itt a szél, a repülés,
az álmodás, az ébredés,
ez itt gyümölcs, ez itt madár,
ez itt az ég, ez itt a nyár.

Majd télen ezt előveszem,
ha hull a hó, nézegetem.
Nézegetem, ha hull a hó,
ez volt a ház, ez volt a tó.

Nem mindennapi eseménynek voltunk tanúi, megélői augusztus 2-án, vasárnap, amikor egyházközségünk Kisboldogasszony templomában 42 gyermek először járult szentáldozáshoz. A gyermekek kitárt, tiszta szívvel és őszinte lelkesedéssel várták és készültek, hogy először vegyék magukhoz az Oltáriszentségben köztünk maradt Úr Jézust. A mindenható Istennek köszönhető, hogy a májusra tervezett elsőáldozást megtarthattuk, megadta a lehetőséget, az erőt és a kitartást.

Az elsőáldozó gyermekeknek az életében elkezdődött valami, elindultak egy úton, a vallásos élet útján. László István plébános úr elmélkedésében a szülők és keresztszülők szívére kötötte, hogy az ő feladatuk lesz ezen az úton tovább kísérni az elsőáldozó gyermekeket, az ő gondjuk lesz vigyázni ártatlanságukra és megőrizni őket a fenyegető veszélyektől. Azt kívánta, hogy legyenek számukra a jó Pásztor, aki nem hagyta el, és ezek után sem fogja magára hagyni juhait, hogy farkasok módjára a rossz barátok és a környezet magával ragadja őket. Súlyos felelőssége a kedves szülőknek példát adni ezeknek a tiszta lelkű gyermekeknek, nehogy csalódjanak, nehogy törés álljon be lelki fejlődésükben azért, mert, amit a hittanórán eddig megtanultak a vasár- és ünnepnapon szentmise, a szentgyónás és a szentáldozás fontosságáról, abban a gyermek számára a szülők és a nevelők a legfőbb tekintélyek.

Az ünnepi szentmisét követte a közös fényképezés, a hagyományos kis agapé, szeretetvendégség, ahol a plébános úr megajándékozta az elsőáldozókat, és a gyermekek örömmel megosztották egymás között a szentmisén megélteket, valamint elfogyasztották a finom kakaós kávé, teát és kalácsot.

Tódor Lóránd

Polgármesteri Hivatal közleményei

A Vargyas völgyében levő 102-es községi utat sikerült felújítani. Hátra van még az útpadka-készítés, festés és ki-táblázás. Felelősségteljes közlekedést, kellemes utazást kívánunk!

2020. augusztus 3-tól községünk utcáiban elkezdődtek az aszfaltozási munkálatok.

Azon családok, akik még szeretnének rácsatlakozni a kanalizálásra, megtehetik, de természetesen csak azokban az utcákban, ahol még nem történt meg az aszfaltozás.

Csatlakozási szándékukat jelezhetik:

- a Polgármesteri Hivatal titkárságán személyesen vagy a 0726227207-es telefonszámon
- a kivitelező cég munkatársánál, Mihály Zoltánnál; telefonszám: 0758606760.

Fotók: Györgylőrincz Ernő

Rólunk írták

(Régi újságokból válogatta: Mihály János)

1848. 03. 07.:

"Lövete a' minapokban, fényes nappal, mint állítják, szándékos gyújtás következtében, csaknem egészen néhány óra alatt hamuvá lett. E' falu úgy szólva egy épület volt, azaz: az épületek úgy egymás hátára voltak építve, 's a' tér úgy bé volt építve, hogy kapuknak sem maradt hely. Egyébiránt e havasi és csupán faszekélyből élő roppant népességű falunak még az a' szerencsétlensége is van, hogy a' kebelbéli tűzkárbiztosító-egylet iránt ellenszenvvel viseltetvén, igen kevés ember az, ki kártérítést fog kapni. A' gyújtás gyanújával terhelt, s az égéskor tán büntetést is kivallott egyént beküldötték a' szék börtönébe, de ott megholt, mert a' feldühült nép csaknem öszszetépte volt." (*Erdélyi Híradó, 1848. január-május, 332. szám*)

1872. 01. 30.:

"SZENTKERESZTBÁNYÁN (Lövete mellett) f. é, jan. 12-én az a szerencsétlenség történt, hogy a vasbányában együtt dolgozó négy munkásra egy nagy kődarab leszakadt s közülök egy férfit és egy 18 éves nőt agyonütött, kik nagy részvét mellett temettek el." (*Budapesti Közlöny, 1872. január, 6. évfolyam, 23. szám*)

1874. 02. 15.:

"Egy kiéhezett medve e hó 4-én az Udvarhelyszékben levő Lövete községbe czammogott be fényes nappal, s ott egy ökorre ugorva, marcangolni kezdte. A megtámadt állat bölgve rohant ki a faluból, a lakosság pedig fejszékkel indult utána s a bozontos martalóczot agyon is verték, aztán pedig triumfussal vonultak vele a faluba. Hanem az ökor annyira össze volt marcangolva, hogy rögtön le kellett ütni." (*Ellenőr, 1874. február, 6. évfolyam, 45. szám*)

1884. 04. 25.:

"Lövete község ugyan 3000 lelket számlál, de azért az iskolájánál rendszeresített harmadik tanító fizetését nem tudja fedezni, miután a községi főként erdők-ből álló vagyont elpocsékolta. Lönhardt Ferencz erdélyi püspök segíteni óhajtván e helyzeten a harmadik tanító fizetése pótlására évente 150 forintot adományozott." (*Ellenzék, 1884. január-június, 5. évfolyam, 96. szám*)

1885. 03. 28.:

"Postaiügy. Udvarhelymegyei Lövete nevű község-

ben folyó évi április hó 1-én postahivatal lép életbe, mely összeköttetését az oláhfalvi postahivatallal naponként fenntartandó kocszi küldüncz postajarat utján fogja nyerni. Kézbesítési kerületét csak Lövete község képezi. Ezen új postahivatal fel van hatalmazva levél és kocsipostai küldemények, továbbá 200 forintig terjedő postautalványok, utánvételes és postai megbízások felvételével és kézbesítésével, illetőleg ki és befizetésével. A menetrend a következő: Indulás: Lövétéről 2 óra 30 percz délután. Érkezés: Oláhfaluba 3 óra 50 percz délután. Indulás: Oláhfaluból 4 óra 40 percz délután. Érkezés: Lövétére 6 órakor este. Mi ezennel közhírré tétetik. Nagyszeben, 1885. márczius 19-én. A m. kir. postaigazgató helyett; Kork." (*Székely Nemzet, 1885, 3. évfolyam, 48. szám*)

1886. 01. 10.:

"Udvarhely megye alispánjának 7051/1885. sz. rendelete folytán a VIII-ik közegészségi kör körorvosi állomására ezennel pályázat nyitattik. Ezen kör 4 községből áll, Szent-Keresztbánya központtal, hol az orvos lakni köteles. Fizetés évi 400 frt. A körorvos nyáron a Homorodi fürdőn fürdőorvosi teendőket végzendő lévén, ezért külön 200 frt. és a fürdőn 1 szobából álló lakás illeti. A két Oláhfaluban halottkémi teendőket végezni lévén köteles, azért esetenként a vagyonosoktól 50 kr. illeti. Az orvos lakásán egy rendelvény díja 50 kr. Betegekhez kivitelért a két Oláhfaluban 1 frt, Lövétén és Almáson 2 frt., helyben azonban egyes látogatás 50 kr.

A műtétek díjai szabályozva vannak 50 krtól 5 frtig.

Vagyontalanok díj nélkül gyógykezelendők.

Járvány kiütése esetén vagy hivatalból lett kiküldetésnél díj nem illeti csak fuvar, vagy annak ára kilométerenkint 13 kr. A pályázók közül orvostudornak előny biztosítatik, seborvos legalább 3 évi gyakorlatot köteles kimutatni. Pályázni kívánók okmányolt folyamodványait 1886. január 22-ig alólírt járási szolgabíróhoz adják be.

Oklánd, 1885. december hó 20.

Jakab Gyula, szolgabíró." (*Orvosi Hetilap, 1886. január, 30. évfolyam, 2. szám*)

1888. 11. 26.:

"Lönhardt Ferencz, erdélyi r. k. püspök saját kölcségén Lövete községben díszes iskolaházat épített. Az új iskola felszentelése e hó 11-én történt meg, mely alkalommal a nagylelkű püspöknek az iskolaterem számára lefestett arczképét is leleplezték, s az iskolaházat emléktáblával jelölték meg. Ugyanez alkalomra Bodó Ádám plébános hangulatteljes költeményt írt, melyet az ünnepélyen elszavaltak. A megleghangon írt költemény most külön kiadásban is megjelent." (*Ellenzék, 1888. július-december, 9. évfolyam, 272. szám*)

Folytatjuk az előző lapszámban elkezdett

Márton József bácsi élettörténetét

Elsőszülött lányunk, a legnagyobb gyerekünk, Julis 1950-ben született. Barna szemű és barna hajú, komoly, munkabíró lányunknak 2 lánya, Annamária, aki Tusnádfürdőn tanítónő, Júlia, aki Székelyudvarhelyen asszisztensnő és egy fia, Ignácka született. Annamária kislányai születési sorrendben: Ria (Annamáriából) 18 éves, Eta (Alettából) 16 éves, Réka 12 éves, és a legkisebb Kincső, aki valójában kincs ő nekünk, 5 éves. Ők négyen, ők voltak az első dédunokáink. Jó tanuló mintagyerekek. Büszkéek is vagyunk mindannyian rájuk, tantárgy olimpiáson jelentkeznek, templomban szavalnak, és Tusnádot képviselve szerepelnek, ahol felkérjük rá. Ügyesek! Az 5-ik dédunokámat Júlia unokám szülte 34 évesen vállalva, Zsófinak hívják. Idén, 2013. 07. 21-én adott életet neki édesanyja, gyönyörű kék szemű és vörös hajú, akár az anyukája, örök mosolygó baba. Vasárnap született 3,75 kg és 57 cm-el.

Julis után 2 évre, 1952-ben született egy egészséges, nagysúlyú, József névre hallgató kisbabánk, aki anyágyas babalázás. Az alig 11 napos kisbabát a Jóisten magához szólította mielőtt élni kezdett volna.

Rá 2 évre, 1954-ben született ismét egy Erzsébet névre keresztelt, szőke kislányunk. Neki van egy Simó Józsi névű aranyos fia. Ő mindig mosolyog, akár az édesanyja, Erzszi lányunk. Soha nem szomorúak, még amikor okuk volna rá sem mutatják ki. Minek, hisz úgy sem segít senki. Ő feleségül vett egy kicsi asszisztensnőt, Magdikát. Drukkolok nekik.

1957 őszén egy kicsi fekete hajú, barna bőrű és szemű gyerekekkel áldott meg a Fennvaló. Őt ismét József névre kereszteltük, az elhalt fiunk emlékére. Nekik Magdival egy 30 éves Szilárd nevű és egy 26 éves Melánia lányuk van, nagy örömünkre. Szilárd is egy 7 éves együttélés után szakított Jutkával, és most egy bányai kislánynak kurizál. Áldásom rájuk. Melánia, a kis, fekete hajú és kék szemű, cserfes kislány fél éves menyasszonya Jakab Ervin, Oroszhegyről származó, igen ismert operatőrnek. Idén megesküsznek augusztusban, ha minden igaz. Úgy legyen.

Két év múlva, 1959. június 12-én egy eleven szőke, Tibor névre hallgató (Tivadar helyett, amit én elfelejtettem, amíg a Néptanácshoz értem bejegyeztetni) fiúcskának adott életet a nejem, Julis. Nekik Emma tanító és óvónővel egy 26 éves, Őrs nevű fiuk van, aki nőtlen még, de udvarol László Orsinak a Rózsa utcába, Udvarhelyen. Helyes pár, szeretném szívből, ha egymást megbecsülve megmaradnak egymásnak egy pár, majd egy családot alkotnának valaha.

Legkisebb leánygyerekünk Róza, aki a Foghúzó lövétei családba ment férjhez, Imre nevű vejemhez, aki már itt hagyta özvegyen e szegény fiatal asszonykát, immár 4 éve. Ő is egy aranyhajú szőkeség volt kicsi korában. Neki van egy 30 éves, munkabíró, jóin-

dulatú fia, Imike. Sokat dolgozik a mezőn. Munkába jár a Lázár Imre öntödéjébe, amikor nem sommer. Lánya, Zsuzsanna alig 21 éves. Szorgos, dologszerező leány, aki a Duna hajózható részein mindenestül egy hajón. Megtanulta a németet, sokat utazik, szép helyeket behajózott, sok helyre eljutott, de csak a szezon időben dolgozhatik, télen pedig itthon van. Tavasztól késő őszig itthon van. Hát hála Istennek mind jó erőben vannak, mind dolgozhatnak, és fizetgetik őket. S jó, hogy itthon is vannak. Jó őket látni egy asztalnál egy-egy disznótoroson. Ilyenkor el-elcsodálkozva konstatáltam mindannyiunk örömeire:

"Úgy-e Julisunk, jó, hogy nem aludtunk minden éjjel, s van ennyi utódunk. Milyen szépek, épek, egészségesek.

"Én is egy Sugár vagyok, mely segíti a földet megérni." - mondta Petőfi Sándor.

Én már, gondolom, nem éltem hiába." A disznótoros asztalt 20-25-en ültük körül rendszerint, ha mindenki el tudott szakadni suliból, munkából. Az ilyen alkalomok mindig ünnepek számítottak nekünk. Ezekért éltünk. Ritkán hiányzott valamelyik unoka, esetleg. Ahogy én láttam, szívesen jöttek és jönnek haza. Mi próbálunk igazi otthonos házat, otthont teremteni, biztosítani, amíg élünk, hogy kíváncsozzanak, jó kedvvel jöjjenek Lövétére, a mi kicsi honunkba.

"Ahogy a hegyek nőnek, úgy törnek a fák a Kárpátokban."

Mi volt jó, és mi volt rossz életében, mi okozott örömet, bánatot életemben?

Én az életemmel maximálisan elégedett vagyok. Én ma is újrakezdeném, jó egészséggel és egy ilyen élettárossal, aki szeretettel vállalta fel a nagy család gondjait, az összes üremökkel és örömeikkel együtt, zokszó nélkül. Nekem életem során talán minden jó volt. Ami rosszabb volt is elfogadható volt egy megértő, szeretetre méltó, türelmes feleséggel, jól nevelt, szeretetre méltó gyerekekkel és szép, hálás unokákkal, szép, ép dédunokákkal.

Mi volt az életútja? Életcélja volt-e?

A munka volt az életem. Dolgozni szerettem és szeretek. Ki is jutott belőle. Hála a drága jó Istennek, annyi dolog került mindig úgy itthon, mint a bányában, vagy távolabb, hogy népes családomat szerény körülmények között, de eltarthattam. Én még most is, ilyen idősén is, 85-86 évesen is sokáig szeretnék élni. Szeretem az életet, főleg annak víg oldalát. Mulatni is tudunk, szeretünk. Szeretett nagy családom, jó gyermekeim, szép, értelmes unokáim és zsenge dédunokáimnak hála, jut minden napra valami új, egy-egy kis meglepetés. Így érdemes volt és érdemes élni. Hogy lehet ennyi jót itt hagyni, Julisunk? Tettem föl

folytatás az 5. oldalon

folytatás a 4. oldalról

nem egyszer a kérdést nejemnek, amíg élt szegény.
"Gyopárt a Hargitáról hozzatok, a székely hősök halhatatlanok."

Hisz Istenben? Van hite?

Igen. Határozottan kijelentem, hiszek a jó Istenben és az Ő segítő erejében. Az Úrnak és a magyarok Nagy Asszonyának, a csíksomlyói Szűzanyának köszönhetem hosszú, áldásokban gazdag életem és azt az életerőt, amivel átvészeltém életem nagy tragédiájaként átélte szilikózisos tüdőbetegségemet. Alig kezdtem el a bányász földalatti életét, egyik műszak elején éppen leérkeztünk a bányába, ahol robbantottak, hogy anyagot fejtsenek ki. Ránk omlott nagy hirtelenséggel egy rakás föld. Engem öt társammal együtt nyakig lepett el a friss anyaföld, alig kaptunk levegőt, lélegzetvételre már alig-alig volt erőm, szuszogni sem tudtunk, csak kapkodtunk egy-egy lélegzetvételnyi oxigénért, ami alig volt ott lent a tárnában, a szűk helyen. Egy társam, Gergő Mihály, amikor látta, hogy csak a fejem van kint a földomlásból, azt sem tudta, mihez kezdjen. Kézzele kezdte lassan lefejni rólam az omladékot. Fejünk felett még ráadásul plusz veszélyforrásként egy hatalmas nagy kő lógott a plafonból, készen arra, hogy bármelyik pillanatban leessen és agyonüssön, kioltsa életünk. Saját kezüleg valahogy kiszabadultunk a föld fogságából, sok idő elteltével, levegőhöz alig jutván, kapingálva magunk előtt a földet, haladtunk a feltételezett kijárat felé, amit földhalom barikádolt el előttünk. Mentettük életünket, ahogy lehetett. Otthon öt éhes száj várt, aggódva, feleségemmel karöltve együtt érezve. A közel 20 éves, azaz 19 éves bányász élet magával hozta a nagyon súlyos szilikózisomat. Pihegtem, alig szuszogtam. Sorozatos vizsgálat után az orvosok minimális eséllyel beszéltek gyógyulásomról. 36 éves voltam, s lemondtak a szakemberek arról, hogy tüdőbetegségem megfordítható lenne. Háromhónapos bukaresti meszesítési eljárással lokalizálták a tüdőbajom, utána 3 hónapos utókezelés után 12 évre betegnyugdíjas-ként éltem az életem. Soha nem voltam elkeseredve. Minden áldott percért, napért, hónapért s már végül évért hálát adtam a drága jó Istennek, hogy megadta a lehetőséget az enyéim közt lenni, értük dolgozni és róluk gondoskodni. Miután egy szép napon országunk első embere, Ceausescu miniszter elvtárs kijelentette, hogy ennyi beteg nincs, nem lehet Romániában, 12 esztendő betegnyugdíj után vissza kellett mennem a munka mezejére. Ráadásul közben bezárt a lövétei bánya, s 12 évet kellett volna a gyárban lehúznom, 6 év elegendő volt a hargitai bányába ingázva járnai, 28 km-et naponta. Saját kezüleg írtam alá, hogy bányába megyek, hisz egy orvos sem állt jót, nem engedélyezte ilyen beteg állapotban föld alá menjek dolgozni. Nem álltak jót érte, hogy a valódi

nyugdíj-korhatárt megérem élve. Már másodszer az életben reménytelenül, betegem álltam, és csodálkoztam vártam. Nem helyeselték orvosaim a merész lépést, de nem tiltották meg. Keserves 6 esztendő volt. A hideg, hosszú telek... igen sokat búslakodtam, keseregtem, de ez is eltelt, s Isten segedelmével felülkekedtem a bajokon. Nagyon nagy megrázkódtatás volt e két betegség az életemben, az egész család megszenvedte, főként lelkileg. A bizonytalanság volt a legborzasztóbb az egészben.

Hova menekült gondjai elől?

Soha nem hagyott el engem a Fennvaló. Mindig imába menekültem, meg talán nem is egyszer itallal felejtettem. Imádkozom egyedül, de amióta van Mária Rádió, hallgatok misét és istentiszteleteket, vallásos elmélkedéseket, imákat, egyházi zenét. Isten soha el nem hagyott engem, sem családomat nem hanyagolta el, kegyeiben tartott bennünket mindig. Az imádságon kívül a jószágaim és a munkamániám éltet. Életkedvet adnak még gyerekeim, az ők gyerekeik, az unokáim és dédunokáim sikerei. Együtt örülök velük, ha valamelyik megosztja velem gondjait, sikereit. A rohanó világban az élet sodrásait az enyhíti és lassítja, hogy még tudok egy-egy kicsit dolgoztatni. Ez a munkaszeretet éltet, sajnos ez már egyre kevesebb, egyre fogyatkozó, hatékonyság pedig alig-alig van.

Vallott-e valaha kudarcot? Mi volt az? Haragudott-e úgy valóban, igazán? Miért? Kiengesztelődött-e könnyen? Tart-e haragot valakivel? Volt-e haragosa az életben?

Soha az életben tudtommal nem vallottam kudarcot. Gondolom azért nem csalódtam, mert nem voltak elérhetetlen vágyaim, nem kívántam lehetetlent, nem álmodoztam túlon túl. Csak olyan dolgokat terveztem, amiket kivitelezhettem. Például ilyen volt a senyehegyi kisház, a kénosi és a nádasszéki fabódék, amit én elterveztem, kis segítséggel kiviteleztek, hál' Istennek. Föltett szándékaimat a Fennvaló kamatoztatta mindig. Örömöm leltem a munkámban, élvezhettem is az egész nagy családommal együtt a hétvégi kis házakat, előbb a Senyehegyén található házat és a körülötte kialakított gyümölcsöst, majd pedig a Nádasszékre felhúzott, közel összkomfortos faházat. Haragot soha senkivel nem tartottam. Ha nehezteltem is netán, könnyen kiengesztelődtem mindenkivel. Próbáltam humorral megoldani a nehéz helyzeteket. Soha sem volt haragosom az életben, így ki sem kellett engesztelnem senkit sem. Esetleg Julisomnak tartozom bocsánatkéréssel, nyugodjon békében szegény.

"Ha megfogam a szívünkben a fény, mi magunk is fényforrássá válunk mások számára."

Mit ajándékozunk ünnepekkor/csak úgy ismerőseinknek, szeretteinknek

Mit is? Hát elmegyünk a boltba, és ami nekünk nagyon-nagyon megtetszik: azt. Ja, nem.

Számos buktatója létezik az ön(nem)ismeretnek, mindközül az egyik az, amikor azzal sem vagyunk tisztában, hogy mi az ízlésünk, vágyunk, óhajunk-sóhajunk. Sokféle tanultságú ember van, legtöbbszörnek kikörvonalazódott több cél, álom. És tesz is azért, hogy megvalósuljon. (A tudatos életmód megéléséhez ez is hozzatarozik.)

Mások csak tengnek-lengnek. Néhai nagyapám szerint: "Sok ember csak létezik, de nem él." Van, de nem létezik. Azaz: éli a kis szürke életét, nem okosul, nem fejlődik, nem változik - jó értelemben véve - mondjuk ki tisztán s magyarul: bután született, s úgy is hal meg.

Aki pedig saját magát nem ismeri, az mást sem. Holott a másik megismerése is ugyanolyan jelentőséggel bír, mint az önmagunk tükörképével való szembenézés. (Amúgy mindenki tükör, de, aki nem képes a más/saját arctükrébe nézni, annak még sok feladata van a földi síkon. Amit vagy megtanul vagy - még - nem. Mindenesetre a jelképes pofonok nem véletlenül csattannak.)

Amikor a másikat (meg)ismerjük úgy ahogy, és eldöntjük, hogy megajándékozunk, akkor, ha már megtanultuk ezt az x számú leckét, szerencsések leszünk. Tudjuk, hogyha szereti a zöld bádögrét, nem viszünk ajándékba neki piros szemű vízilovat. Akkor sem, ha számunkra a szép fogalma a piros szemű víziló.

Elmesélek egy kis történetet. Egy kisboltban egy férfi piros művirágot akart vásárolni a párjának. Nézegette a művirágot, meg is jegyezte, hogy mennyire szép, a múltkor is ilyent vett a párjának, s az mégis kidobta. A férfi most is megvette a piros művirágot.

A történet tanulsága az, hogy a szándék s a tett sem elég, ha a figyelmesség hiányából adódóan nem ismerjük a megajándékozandó személyt annyira, ami által örömet okozhatunk neki. Öröm nélkül az ajándék amúgy lószart ér... Pedig mennyire egyszerű: ha nem szereti valaki a piros művirágot, ne lepjük meg azzal. Főképpen kétszer ne. Mivelhogy előre borítékolható a művirág kukában való landolása.

Ajándékozás előtt gondolkodjunk el azon, mennyire is vagyunk tisztában a másik ember ízlésvilágával, szükségleteivel, igény(esség)ével, és ne lepjük meg - ismétlem - olyannal, amire nincs gusztusa. Amitől hányingere lesz. (Persze ha mazochisták/kárörvendők/ostobák/nem tudatosak vagyunk, akkor adhatunk mindenféle vackot, szirszart.)

Talán az sem baj, ha kipuhatólunk - nemcsak - ismereteink gyarapítása céljából a megajándékozandó személy vágyait. Ha meg erre nincs lehetőség, akkor még mindig jobb kevés pénzzel "megterhelni" a má-

sikat. Vagy inkább a semmivel.

És most jöjjön egy zárójeles akármí, halkán, csendben: nálunkfelé egy ideje lóversenyszerűen megy a virágcsokrok cecézése. Ki tud nagyobbat/drágábbat/mutatósabbat a kezében szorongatni - lehetőleg úgy, hogy minél többen lássák is - az átadás előtt. Aztán ott áll az ünnepe pl. nagykorúsítása alkalmával a 20 db virágcsokorral, a 150 szál szegfűvel, és azon elmélkedik, a holnapi piacon vajon értékesíteni tudná-e az egész hóbelevancot. Vagy az ajándékba kapott pénzmagon vegyen még 10 nejlönvázát a virágoknak. Esetleg.

Persze jólesik a sok köszöntő, miért ne, és ünnepelelünk viszonzná is a kedvességet optimális esetben, főképpen ha a népházunkban nem gyúródnának a tömegnyomorban a kedvességként odahordott sütik romhalmazzá. (És minden tiszteletem azoknak, akik, bár környezetkímélőnek nem mondható módon, egyszerű használatos poharakban szolgálják fel az italokat akkor. Mert a köztiszteletnek örvendő módszer az 5 pohárból a fél falu itatása szokott lenni... Zárójel bezárva.

Kedves - leendő - szülők! Ez a gyerekekre vonatkozóan is megfontolandó.

Egyszer egy üzletben egy kislánynak meg volt engedve, hogy 1 dolgot kiválaszthat, ami akar, és azt megveszik neki. (Természetesen egy bizonyos árkategórián belül, ami alatt nem a toronyóra láncostól értendő.) A kislány egy szőke hajú babát választott. Ekkor az anyukája rögtön nekiveselkedett a lebeszélés művészetére, mivel otthon már volt egy pont cakkra ugyanolyan baba. Kettő egyforma cekójú meg ugye, nem kell belőle. (De vajon kinek is nem kell két egyforma baba? Mert a gyerekek pont az kellett.) Addig s addig nyúzódott a történet, hogy egy barna hajú baba kötött ki a bevásárlókocsiban, a kislány pedig leeresztett orral kullogott hazafelé.

Ebben a történetben sok tanulság akad.

1. Két egyforma baba is elfér a játszósarokban. (Általában úgyis ott végzik, a sok-sok felhalmozott egyéb játék tömkelegével együtt.)
2. Az adott szó színváltozása a kisgyerek legörbült szájával egyenesen arányos.
3. Ha a saját gyereket sem vagy hajlandó jól megismerni, másokat a tudatos életmódra törekvés hiányában hogyan lehet?
4. A hibákból tanul(hat) az ember. Mondjuk egy ugyanolyan hibát el lehet követni kb. tízszer is, megbizonyosodva arról, hogy ez tényleg hiba. De erre kitaláltak egy remekül illő szót, ami egyáltalán nem ez: okos.)

Tehát ha nem vagyunk teljesen az okos antonimájaként fémjelezve, akkor használjuk a szürkeállományunk sejtecskéit arra, amire azok szépen ki vannak találva. Nem a gondolkodás hiányára. Sem a tanulás hiányára...

Nem maradt el a kézműves tábor

Nem lehetett a szokásos módon megtartani az idén a VI. kézműves tábort azok az intézkedések miatt, amelyeket a járvány okozott.

Sokat töprengtem, mit csináljunk, hogy mégis legyen tábor, hiszen a gyermekek nagyon kívántak már együtt lenni és kézműveskedni. Így jött az ötlet, hogy a tájház szobái jó tágasak, és az udvar nagy.

Hallottam ugyanis napközis táborokról, ahová csak bejárnak a gyerekek. Nem volt rossz ötlet, két csoportban jártak a gyerekek, délelőtt s délután, kevés létszámmal, ebédelni hazamentek, csak tízórai és uzsonna volt a tájházban.

Mesterségek voltak, szövés, varrás, amit én tartottam, nemezelést, gyöngyfűzést Fazakas Piroska tartott, és pár nap András Gábor Róbert bútorfestéssel örvendeztette meg a festeni szeretőket.

A táborban mindent a mostani előírásnak megfelelően csináltunk, távolságtartás, maszk, kézfertőtlenítés kétféleképpen, alkoholossal és szappannal.

A kézimunkázás mellett a jó tábori szokásokból egy párat még játszottunk. Így az őrangyalozást, levélírást, Ki mit tud?-ot, versírást népdal dallamára.

Kicsik is voltak, akik most kapcsolódtak be a táborba, de szerették, és még eljönnek, ha lehet. Utolsó előtti este minden csoport elénekelt az énekét, lezajlott a Ki mit tud?, és utána sötétedésig játszottak. Utolsó nap délutánján volt a záró ünnepség. A szülőket hív-

tuk, a tisztaszobában kiállítottuk az elkészített darabokat, az udvaron pedig műsorral kedveskedtünk a szülőknek, majd oklevelet adtunk mindenkinek, aki részt vett a táborban.

Megköszönöm a támogatóknak, akik anyaggal, vízzel, üdítővel, papírral, nápolyszelettel, tallérral, kiflivel stb. segítettek még jobbat tenni táborunkat. Isten fizesse meg. Érdekességképpen azzal zárnam, hogy a gyerekek csoportokban voltak, és milyen nevetek adtak csoportjuknak. Úgy mint: Kis koronák, Ko Vid-19, Méhecskék, Magyarok, Székely koronák. A Ko Vid-19-es csoport énekét írom le, amit a ma-lomnak nincsen köve kezdetű dalra komponáltak:

*"A táborunk nincs az erdőn, mégis jó nekünk,
A tájház udvarán vagyunk, ott énekelünk,
A tájház udvarán vagyunk, ott énekelünk."*

*Piroska a gyöngyöt fűzi, és segít nekünk,
Ági néni szőni tanít, Robi festeni,
Ági néni szőni tanít, Robi festeni."*

*Ez a vírus nem akadály, úgy is lett tábor,
Kicsit furcsa, egy kicsit más, de mi megvagyunk,
Kicsit furcsa, egy kicsit más, de mi megvagyunk."*

*Jövőre, mi reménykedünk, hogy nem itt leszünk,
Az erdőre menetelünk, mert ott jobb nekünk,
Az erdőre menetelünk, mert ott jobb nekünk."*

Fazakas Ágnes

Fotók: Fazakas Ágnes, Fazakas Piroska

Régi arcok sárgult fényképeken

Péter család. A képet beküldte György Péter

Székely humor

A székely rábámul egy nagyon csúnya, agyonfestett, öreg nőre. A nőt nagyon zavarja a dolog, ezért rászól:

- Mit bámul maga úgy rám, mint borjú az új kapura?
- No hiszen, - vág vissza a székely - lehet, hogy én borjú vagyok, hanem a kapu az már nem új!

Eladó Lövétén, Újfaluban 2100 m² (21 ár) terület. A telek alkalmas ház építésére. **Vásárolnék** felhagyott földet és kaszálót. Telefonszám: 0741101428.

Anyakönyvi hírek - 2020. június

Születések száma:1

FERENCZ ESZTER, született 2020. június 6-án, a Ferencz Árpád és Ferencz Irén, Lövéte, 708. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 2

MOLNÁR OTTÓ és MIHÁLY RÉKA
DUKA CSABA és MÁRTON OTTILIA

Őszinte részvétünket fejezzük ki a júniusban elhunytak hozzátartozóinak:

DEMETER ANDRÁS, született 1934-ben, Lövéte, 758. szám
BÁLINT ILONA (SZŐCS), született 1921-ben, Lövéte, 351. szám
MAG MARGIT (GÁBOS), született 1950-ben, Lövéte, 970. szám
ÉGEI FERENC, született 1946-ban, Lövéte, 22. szám

Eladó Egyed Lázár-féle bennvaló. Tel. 0731427146.

Eladó Briggs&Stratton Quantum XM 55 típusú kapálógép, használt, működőképes állapotban. Eladó száraz tölgynyfadeszka, egy köbméter körüli mennyiségben - cósos és foszni. Érdeklődni a 0743609162-es telefonszámon.

Eladó egy ház Lövétén, házszám: 833. Érdeklődni a +36702406445-ös telefonszámon lehet.

Eladó 2 db székelyharisnya, kisebb termetű férfiaknak való. Telefon: 0752703739.

Vásárolnék közepes méretű, öntvény fürdőkádat. Telefonszám: 0752831420.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József, titkár: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Mónika, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Egyed Tünde, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, e-mail: loveteikialto@freemail.hu